

העבודה דאחתיפאי, וענין המשכת המלכות (בבתי סב"ס) היא דוגמת העבודה דאחתיפאי.

ולחני הענין בביאור יוחי, הנה מצינו ענין זה בביאור יוחי כמאמר כ"ק אדמו"ר הצ"צ [שוכה דורנו ג"כ, ונדפס לאחרינו, שמקשה שם ג"כ קשיא הנ"ל, מהו השבת והרבועה אחר שנחנסה בעשר נסיונות מה שהשליט ביצרו ומהו שלשון השבת ב"ה זה שבתת תרמ"ד דומה ללשונה במאמר הצ"צ, יש מקום לשאול שהתחלה ומינים המאמר לשנת תרמ"ד, מיוסד על מאמר הצ"צ. ומבאר בזה, דענין השליטו ביצרו, הו"ע אחתיפאי השוכה לנהורא, שע"ז מעורר, וממשיך גילוי אור געלה ביהור, (בדוגמת מעלת מצות ד"ת על מ"ע, דמבואר בארוכה בלקו"ת בחתלתו (פ' מקודי"ט) במ"ע שרשן בבתי' ו'ה דשם הוי', ומל"ת שרשן בבתי' י"ה דשם הוי', והגם שקמטה בענינים, הרי קיום מל"ת הוא ע"י שליטה ומניעה מעשי', ואל תעשה, ולפי"ז לכאורה דורש ביאור איך אפי"ע שהם למעלה מקום ועשה דמ"ע, אך היא הנותנת (כמבואר בלקו"ת), דמשום שרשן גבוה יותר, לכן א"א לעשות בל"ז אל האור הנמשך על ידו ע"י עשי', ונמשך דוקא ע"י שליטה, וע"י ענין ידעית השליטה שעל ידה משוייט למעלה מבידעית החיובי', וע"י הוא ג"כ העבודה דאחתיפאי, שעל ידה נמשך גילוי אור געלה ביהור.

וחוה' ברך את אברהם בכל שהשליטו ביצרו, שזו שבת אור השבת דבא בימים, דבא בימים הן המ"ע, וכדאיתא ביהור"ט הפירוש כזה שימיו היו ימים שלמים, ולא חטא יומא חזא, היינו שבכל יום ויום עבד עבודתו בלימוד התורה וקיום המצות, דכל יומא ויומא עבד עבדיתו. וענין זה ברך את אברהם בכל, שהשליטו ביצרו, הוא כמו מעלה מצות ל"ת על מ"ע.

ובמטריות יותר י"ל, דענין ואברהם וקו בא בימים, קאי הו"ע על מ"ע והו"ע על מל"ת, דקיים אברהם אבינו את התורה כולה עד שלא ניתנהו, כולל מל"ת, אבל כ"ז ה"י באופן דולבי חלל בקביעות, שאין לו יצה"ט, בדוגמת פירוש הא' בענין והשבת ה"י רעה מן הארץ, מעבירים מן העולם, שיבטלו גמרי', ואח"כ בא לענין בעלה יוחי זה ברך את אברהם בכל, שהשליטו ביצרו, והוא מה שעובד עבודתו בחיצי גופא, חזקה העבודה דאחתיפאי, ואח"כ גם

(9) אוח"ת בראשית כרך ו' ע' 2414. (10) ו' י' 11. ראה סו"ת ח"א פ"ט. וכ"כ. (12) ראה לקו"ש ח"כ ע' 315 וכתוספת שם. (13) חו"א ז' ב' 14. קודשין פ"ב, א. וש"נ. (15) חללים קט, כב. (16) ברכות סא, ב. (17) בחוקותי כו, ו. (18) חו"כ עה"מ.

הנחת הח' בלתי מוגה

בס"ד. אור ליום ה' פ' חיי שרה, כ"ף מר-חשוון ה'תש"מ.

הנחת הח' בלתי מוגה

ואברהם וקו בא בימים וה' ברך את אברהם בכל, ומביא בזה בעל יום החולדת [כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע], במאמר ד"ה זה לפני מאה שנה (תרמ"ד) [שוכה דורנו ונדפס מאמר זה לאחרינו] דאיתא במז"ר, ו' ע"י אמר שהשליטו ביצרו, היינו בזה שז' ברך את אברהם בכל הוא שהשליטו ביצרו. ומקשה בזה, מהו הכרזה גילוה כ"כ צגבי אברהם, שנחנסה בעשרה נסיונות ועמד בצל"ט, ומהו הכרזה שהשליטו ביצרו. והנה לפני שנאמר ה' ברך את אברהם בכל, שהשליטו ביצרו, מקדים הכתוב, ואברהם וקו בא בימים, וכי"ז שסדר בחורה הוא ג"כ סדר בההוראה שבנדב"ה, הרי מוכן, וכדי להיות ה' ברך את אברהם בכל, שהשליטו ביצרו, צריך להיות לפני זה הענין דאברהם וקו בא בימים.

ומבאר בזה בהמאמר [היינו בסיום המאמר] כי גוף המאמר הוא חלק מהחמשך (המשך להמאמר שלפניו והקדמה להמאמר שלאחריו), ורק בסיום המאמר מורץ את הקושיא שבהתחלת המאמר. דענין הגסיון הוא, הסתר פנים שנמשך מעולם החתן, ואברהם שעמד בכל הנסיונות וה' שברך את הקליפות והס"א שמסתירים על אור הוי' וקודשיו, המשיך שיהי' גילוי אלקות למטה, והוה שברכו שהשליטו על יצרו, שלא יצטרך להלחם עוד עם היצה"ר וס"א, כ"א יחברו ממילא בדרך מנוחה. ותינו, שבעבודה דעולם התיקוץ (המתקן את עולם החתן), יש בזה ב' שלבים, בחתלה היא העבודה באופן של אחתיפאי בלבד, ואח"כ באה העבודה דאחתיפאי, שמהפך גם את הרע לטוב. שזו"ע שהשליטו ביצרו, העבודה דאחתיפאי, י"ל שזוהו ג"כ הקשר להמבואר בגוף המאמר, והגם שהמשך הוא לכאורה ענין במ"ע, וההתחלה והסיום הם ענין בפ"ע, וכנודעל מאופן כתיבת הדרושים ע"י רבותינו נשיאינו, שבתחלה היו כותבים את כל ההמשך בלי התחלות וסיומים (חוצן מהתחלת המאמר הראשון), ואח"כ בשעת האמירה וסמוך לה (בחדשים או כשנים שלאחר כתיבת ההמשך) הוסיפו התחלות וסיומים להמאמרים, כדמוכח ממה שרואים בגוף כתב יד קדשם בכמה דרושים. בב"ז מוכן, שיש שייכות לקשר בין ההתחלה וסיום להחזק של גוף המאמר, שבו מבאר את ענין עליית והמשכת המלכות ונכמבואר שם בארוכה, וכבר נדפס כנ"ל, שזוהו פירסום לדורות, דענין עליית המלכות (בבתי' אב"א) היא דוגמת

הנחת הח' בלתי מוגה

(1) חיי שרה כד, א. (2) סו"ת תרמ"ד ע' קסב. (3) ב"ר פנ"ט, י. (4) אבות פ"ח מ"ג. (5) סו"ת תרמ"ד שם ע' קסט. (6) סו"ת תרמ"ד שם ע' קסב ואילן. (7) ראה גם פתח דבר להמשך החיובים חול"א. (8) פתגם הצ"צ - אגרות קודש אדמו"ר פתורי"צ כרך ב' ע' שפב.

הנחת הח' בלתי מוגה

2
פס"א

העבודה דאחמטכא, שמהסך את היצה"ר לטוב. וחו ג"כ מש"נ 190 והנה סוב מאר, נאמר 205 טוב זה יצ"ט מאר זה יצה"ר, ולכאורה איך הוא שמצה"ר הוא טוב מאד. אך הענין הוא (כמבואר באותה שם) לכאשר מהטכים את היצה"ר לטוב, או נעשה טוב מאד ויתירה מאד, שהיציחה לטוב ה"ו השלימות של היצה"ר נוסף, וכדאיתא בזוה"ק, ומובא בתוי"ט, המשל היוע בזה, שהוכנו - שהיצה"ר עצמו אינו רצון שלמען יז ובא רק לנסות, בדוגמה פירוש חב"ד בענין השכחתי וחי' דעה מן הארץ, משכיתו שלא יזיקו, אההפכה, וזה היחידוש לעצמה אברהם, שעבודו חי' לא רק באופן דלפי חלק בקרבי שאין יז יצה"ר, אלא גם למצאת את לבבו נאמן למצוה 28, ואיתא בירושלמי 28, דמה שנאמר לבבו בשני בי"ח"ז, הוא משום שעשה את היצה"ר שלו לטוב.

וחו ג"כ היחידוש דענין השלימו ביצרו על הנסיבות שנתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם. כי העבודה דענין הנסיון אינו אלא הפרת העולם והחומר, דענין הנסיון הוא העלם החומר, דנוסף לזה שהעולם בכלל הוא מלשון העלם והסתור 26, הנה בהעלם והסתור שבענין הנסיון ישנו היחיד מיוחד, מה שכל מצאיתו אינו אלא מצאיתו של העלם והסתור, ומלבד זה איך בו כל מצאיתו אמיתית (כמבואר בכ"מ 26). וכנודע הדוגמה בזה בנסיון העקרה דאברהם אבינו עצמו, כאשר הלך אל העקרה (אל אחד ההרים אשר אמר אלקים בו, וע"י שאברהם עמד בנסיון וקפץ לחור הנהר גוגלה למטרע שהנהר אינו מצאיתו אמיתית כלל 28, ולא בא אלא לעלם ולסתור ולנסות בו, וכן הוא בכל נסיון, וכאשר הגם מחליט בעקרב לא להתחשב עם הנסיון שהוא ענין של דמיון בעלמא, ה"ה מחשבת ע"כ"ו הוא בדוגמה העבודה דוקפי חלק בקרבי, שאין לו יצה"ר, ואח"כ נתן לו הקב"ה ענין נעלה יותר, ה"ה בוד' את אברהם בכ"ה, שהשלימו ביצרו, שיוכל לעבד גם עם היצה"ר, בכל עבדו 29, בשני יצודו 30.

והנה מעין עבודה הנ"ל, צריך להיות בעבודה כאו"א, וזהוה צריך להיות עבודתו באופן דבא בימים יומין שליומו, וזהו"כ בא להשגת השלימה בו, והא"כ לשעיתו ביצרו בו, וי"ל, וכאשר מחשבה עובד ה' באופן דבא בימים יומין שליומו בו, ואח"כ בא

(19) בראשית א, לא. (20) ג"ר ע"ס, ז. (21) ח"ב קטג, א. (22) טפ"ט. (23) נחמי"ט, ח. (24) ברכות בסופה. (25) לקו"ת שלח ז, א. (26) ראה מת"ס נח"ה ע' קו ואיק"ל, ובכ"ס. (27) וירא כב, ב. (28) ראה תנומא וירא כב. (29) רחוקו ו, ה. (30) טמרי ורש"י עפ"י.

17
פס"א
153
151
152

להשגת השלימה בו, ואח"כ להשלימו ביצרו בו, הרי זה מביא ונעשה הכנה קרובה, לצאולה הפרטית שלו, להיות את רוח הסומא אעביר מן הארץ 30, בעולם קטן שלו.

וע"י הגאולה הפרטית של כאו"א, באים אל הגאולה הכללית של כאו"א מישראל, וכנודע מאמר אדמו"ר הזק"ק דאיתא בתקונים שאמרו אם הי' צדיק א' חוזר בתשובה שלימה בדרך הי' בא משיח, ובלשון הרמב"ם 33 שאמרו אחד העושה מעשה אחד בו' מבריע עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגורם לו להם השועה והצלה. עד לגאולה האמיתית והשלימה בכל עם ישראל למקטנם ועד גדולם. ולע"ל יהי' ענין השלימו ביצרו, כמבואר בענין גור זאב גו' ונער קטן נוהג בפ"ט, ועוד זאת, שאו יהי' גם ענין הקטנות בעליה, ונער קטן כמ"ש 36 מי יקום יעקב כי קטן הוא, דאן יהי' מעשה עיקר 37, ויהי' גם מעלת המלכות והלבנה (כמבואר בהמשך הרמ"ד שם). כמ"ש 38 ויהי' אור הלבנה כאור החמה ואור החמה שבעתים כאור שבעת הימים, ונקבה חסובה גבר 39, מעלת כנסי' ובני ישראל, ביהוד שאת וביתור עזר, וההתחלה לזה תהי' בומן הגלות, כמ"ש 40: טועמי' היים זכו, שעוד ברנעים האחרונים ובמים האחרונים של הגלות יקיימם מ"ש 41, והיו מלכים אומנים ושרותיהם מניקוחיך, ועד שבמהרה בימינו יביאו את כל או"א מנני, כמנחה בכלי סתודיך, לארצנו הקדושה וירושלים עיר הקודש ולהר הקודש בירושלים ולביתמ"ק, מקדש אד' כוננו ידך 43, בשמחה ובטוב לבב.

(31) זכור' יג, ב. (32) מאמר אה"ז הקצרים ע' תג. (33) חיל השונה ע"ג ה"ר. (34) ראה ספר הליקוטין צ"צ ע' לע"ל ע' תרסה ואיק"ל, וש"י. (35) ישעי' יא, ו. (36) עמוס ז, ב. (37) ראה בכל זה - ספר הליקוטין שם ע' חרג ואיק"ל. (38) ישעי' ל, כו. (39) ירמי' לא, כב. (40) נוסח מוסף דשכח, וראה לקו"ש חפ"ו ע' 282, וש"י. (41) ישעי' מט, כב. (42) ראה ישעי' טו, כ. (43) בלח י, י.